

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 213.887 van 16 juni 2011
in de zaak A. 194.510/VII-37.972.**

In zake : Geert MEEKERS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Freek Van Neck
 kantoor houdend te 9300 Aalst
 Esplanadeplein 10
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 3078 Kortenberg
Veldstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 4 november 2009, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de minister van Justitie van 4 september 2009 waarbij het beroep tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen van 18 februari 2009 om aan Geert Meekers een wapenbezitsvergunning te weigeren, wordt verworpen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Adjunct-auditeur Frederic Eggermont heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de rechtspleging en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 mei 2011.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Kevin Schockaert, die loco advocaat Freek Van Neck verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 16 april 2007 komt op de dienst Wapenvergunningen van de provincie Oost-Vlaanderen verzoekers vergunningsaanvraag voor negen vuurwapens toe. Het betreft vooreerst de hernieuwing van vijf bestaande vergunningen tot het voorhanden hebben van volgende vuurwapens: (1) merk Fabrique Armes Saint Etienne, type 64, kaliber .22 lr, vergunning met nummer 4/430051/92/307; (2) merk Winchester, type 9422M, kaliber .22 win magnum, vergunning met nummer 4/430051/92/306; (3) merk Anschutz, type 1710, kaliber .22 lt, vergunning met nummer 4/430051/92/308; (4) merk Beretta,

type 92FS, kaliber 9mm, vergunning met nummer 4/430051/95/765; en (5) merk Colt, type Python, kaliber 357, vergunning met nummer 4/430051/98/862. Daarnaast vraagt de verzoeker een bezitsvergunning voor drie vuurwapens (merk Fair, Marlin en Franchi) die tot de vroegere categorie jacht- en sportwapens behoren en die met de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna : wapenwet) vergunningsplichtig zijn geworden. Ten slotte vraagt de verzoeker om de regularisatie van een vuurwapen (merk Erma) dat tot de vroegere categorie verweer- en oorlogsvuurwapens behoort.

3.2. Met een brief van 14 december 2007 vraagt de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen de lokale politie van Meetjesland-Centrum om een advies aangaande voormelde vergunningsaanvraag.

Bij schrijven van 15 maart 2008 antwoordt de lokale politie van Meetjesland-Centrum dat de verzoeker gekend is als een agressief persoon. Er wordt verwezen naar het proces-verbaal GE.42.16.003241/00 van 2 december 2000 en het proces-verbaal GE.43.L3.002175/02 van 3 mei 2002, waarin melding wordt gemaakt van het toebrengen van slagen en verwondingen door de verzoeker aan zijn echtgenote en zijn stiefzoon. Ook wordt verwezen naar het navolgend proces-verbaal 003293/00 van 8 december 2000, waarin verzoekers echtgenote verklaard heeft als volgt: "Ik vrees voor mijn leven en dit van de kinderen aangezien hij in het bezit is van een wapen". Aan het proces-verbaal GE.43.L3.002175/02 is ook een medisch attest van 22 april 2002 gehecht waarin een geneesheer verwondingen bij verzoekers echtgenote en stiefzoon vaststelt. De lokale politie adviseert om de vergunningsaanvraag niet in te willigen.

3.3. De gouverneur wint vervolgens het advies in van de procureur des Konings te Gent die op 23 september 2008 een negatief advies verleent. Dit advies luidt als volgt :

"Gelet op het advies van de politie dat stelt dat de aanvrager gekend is als een agressief persoon. Dat daarenboven verschillende politietussenkomsten noodzakelijk zijn geweest bij feiten van huiselijk geweld uitgaande van aanvrager. Dat er een bijkomend risico bestaat in hoofde van de oudste inwonende zoon die gekend is voor drugsfeiten. Overwegende dat er een potentieel gevaar bestaat voor de openbare orde, rust en veiligheid verleent mij ambt een negatief advies voor het afleveren van de nodige wapenvergunningen".

3.4. Na in kennis te zijn gesteld van het negatief advies van de procureur des Konings, dient de verzoeker met een brief van 9 december 2008 zijn schriftelijk verweer in bij de gouverneur.

3.5. Op 18 februari 2009 weigert de gouverneur de vergunningsaanvraag voor de negen wapens. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat de heer Meekers volgens de lokale politie Meetjesland Centrum gekend is als een agressief persoon; dat ter illustratie daarvan wordt verwezen naar meerdere processen-verbaal die lastens zijn persoon werden opgesteld en waar in een daarvan expliciet melding wordt gemaakt van zijn agressief gedrag ten aanzien van zijn echtgenote;

Overwegende dat er volgens de lokale politie Meetjesland Centrum redenen zijn om de vergunningsaanvragen van de heer Meekers niet in te willigen;

Gelet ook op het aanvullend en tevens ongunstig advies van de procureur des Konings te Gent, ontvangen op 26 september 2008;

Overwegende dat de procureur des Konings van oordeel is dat het vuurwapenbezit in hoofde van de heer Meekers een potentieel gevaar inhoudt voor de openbare orde, rust en veiligheid; dat de procureur des Konings zich daarvoor in eerste instantie baseert op het feit dat de heer Meekers bij de lokale politie gekend is als een agressief persoon en er in het verleden meerdere politietussenkomsten nodig waren naar aanleiding van huiselijk geweld uitgaande van betrokkene; dat er volgens de procureur des Konings een bijkomend risico bestaat in hoofde van de oudste, inwonende zoon die gekend is voor drugfeiten;

Gelet op de brief van 19 november 2008 waarin de heer Meekers werd uitgenodigd om ten laatste op 19 december 2008 schriftelijk zijn verweer te laten kennen betreffende voormelde feitelijke gegevens en het negatief advies van de procureur des Konings te Gent betreffende zijn vergunningsaanvragen;

Gelet op het verweer van de heer Meekers dat bij wijze van een aangetekend schrijven vanwege zijn raadsman, op 15 december 2008 werd ontvangen;

Overwegende dat de politionele tussenkomsten waarvan sprake volgens de heer Meekers het gevolg zijn van eerdere huwelijksproblemen; dat de

echtgenote er in die periode een gewoonte van maakte om bij de minste redetwist de politie te alarmeren, waarna deze tussenkwamen en een proces-verbaal wegens voorgehouden huiselijk geweld opstelden; dat de klachten in feite nergens op stoelden en slechts als pesterijen moeten worden afgedaan;

Overwegende dat de echtgenote van de heer Meekers, mevrouw Linda Heremans, thans schriftelijk bevestigt dat de eerdere klachten niet veel voor stelden, dat er nooit sprake was van agressie, dat het sinds 2003 goed gaat in hun huwelijk en er geen problemen meer zijn;

Overwegende dat de heer Meekers van oordeel is dat, indien hij een agressief persoon zou zijn, hij evenmin over een blanco strafblad zou beschikken, hetgeen in casu nochtans het geval is;

Overwegende dat, wat de aangehaalde drugproblemen in hoofde van de oudste inwonende stiefzoon betreft, de heer Meekers meedeelt dat zijn stiefzoon zijn leven inmiddels terug op het rechte spoor heeft gekregen en zich definitief in Gent wenst te vestigen, waardoor hij binnenkort niet meer bij hem zal inwonen;

Overwegende dat de heer Meekers aldus van oordeel is dat de door de procureur des Konings aangehaalde argumenten onvoldoende zijn en zelfs geen grond hebben om met betrekking tot voormelde vergunningsaanvragen negatief advies uit te brengen;

Overwegende dat een onberispelijk gedrag een absolute vereiste is om een vuurwapen te mogen bezitten;

Overwegende dat - niettegenstaande de door de heer Meekers aangehaalde tegenargumenten - uit de informatie verstrekt door de lokale politie en bevestigd door de procureur des Konings toch blijkt dat het gedrag van de heer Meekers niet als onberispelijk kan worden omschreven gezien in het verleden lastens zijn persoon meerdere processen-verbaal werden opgesteld en hij bij de gerechtelijke autoriteiten bekend staat als een agressief persoon;

Gelet op artikel 44 § 2 van de nieuwe wapenwet waarin wordt bepaald dat de bezitter van een wapen van de vroegere categorie 'jacht- en sportwapens' die geen houder is van een geldig jachtverlof of een geldige sportschutterslicentie, uiterlijk op 31 oktober 2008 aangifte moet doen van het vuurwapen bij de gouverneur, door bemiddeling van de lokale politie; dat indien de aanvrager meerderjarig is, hij geen veroordelingen heeft opgelopen zoals bedoeld in art. 5, § 4, en er evenmin redenen van openbare orde bestaan die zouden kunnen leiden tot de intrekking van de vergunning, de gouverneur automatisch een vergunning uitreikt;

Gelet op art. 44, § 1 van de nieuwe wapenwet waarin wordt bepaald dat eenieder die op datum van de inwerkingtreding van deze wet zonder titel een wapen of munitie voorhanden heeft waarvoor krachtens de oude wapenwet tevens een vergunning tot het voorhanden hebben van een vroeger verweer- of een oorlogswapen vereist was, daarvoor uiterlijk op 31 oktober 2008 een vergunning kan aanvragen zonder voor dit misdrijf te kunnen worden vervolgd, voorzover het betrokken wapen niet wordt gezocht of staat geseind;

Gelet op art. 11 van de nieuwe wapenwet waarin wordt bepaald dat de gouverneur de bezitsvergunning voor een vuurwapen kan intrekken indien het wapenbezit de openbare orde kan verstoren;

Overwegende dat het begrip 'openbare orde' in de ruime zin van het woord moet worden opgevat, met name met inbegrip van de openbare veiligheid, de openbare rust en gezondheid;

Overwegende dat één van de doelstellingen van de wapenwetgeving erin bestaat de maatschappij te beschermen en het aantal ongelukken te verminderen;

Overwegende dat uit de informatie verstrekt door de lokale politie van Meetjesland Centrum en de procureur des Konings te Gent betreffende de persoon van de heer Meekers, in het bijzonder zijn problemen op het vlak van agressiebeheersing, voldoende blijkt dat het vuurwapenbezit in hoofde van betrokkene mogelijk een gevaar inhoudt voor de openbare orde, rust en veiligheid en de fysieke integriteit van personen;

Overwegende dat het, gelet op het voorgaande, thans onverantwoord zou zijn om aan de heer Meekers bezitsvergunningen uit te reiken voor voormelde vuurwapens".

3.6. Met een schrijven van 2 maart 2009 stelt de verzoeker beroep in tegen de beslissing van de gouverneur bij de minister van Justitie. Bij brief van 24 maart 2009 wordt nog een verduidelijking gegeven bij het initiële verweerschrift.

3.7. Bij schrijven van 24 juni 2009 maakt de procureur des Konings te Gent het dossier over aan de minister en deelt hij mee het negatief advies van 23 september 2008 te handhaven.

3.8. Op 4 september 2009 verwerpt de minister van Justitie het beroep van de verzoeker tegen de beslissing van de gouverneur. Dit is het bestreden besluit. Het is als volgt gemotiveerd :

"Artikel 11 van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (de wapenwet) voorziet in een principiële vereiste van een vergunning voor het voorhanden hebben van alle vuurwapens en/of daarbij horende munitie.

De tweede alinea van hetzelfde artikel bepaalt dat indien blijkt dat het voorhanden hebben van een wapen de openbare orde kan verstoren of de wettige reden ingeroepen om de vergunning te bekomen, niet meer bestaat, de bevoegde gouverneur bij gemotiveerde beslissing de vergunning kan beperken, schorsen of intrekken na het advies te hebben ingewonnen van de bevoegde procureur des Konings.

Het begrip openbare orde moet hier in ruime zin worden geïnterpreteerd, namelijk met inbegrip van de openbare veiligheid, de openbare rust en de

openbare gezondheid.

De omzendbrief van 8 juni 2006 met betrekking tot de toepassing van de wet houdende de regelen van economische en individuele activiteiten met wapens bepaalt dat u moet voldoen aan alle voorwaarden. Dit wil zeggen dat de korpschef van de lokale politie bevoegd voor de verblijfplaats van de aanvrager een gunstig en gemotiveerd advies verstrekt. Dit advies heeft betrekking op de algemene moraliteit van de aanvrager alsook op het doorvoeren van een controle van de voorwaarden van art. 11, par. 3 van de wapenwet. Indien aan alle voorwaarden voldaan is moet de gouverneur de vergunning verlenen.

Het doel van de wapenwet van 8 juni 2006 is onder andere de samenleving te beschermen en het aantal ongelukken met wapens te verminderen.

Uit het proces-verbaal met nummer GF 003241/00 van 2 december 2000 blijkt dat er ernstige familiale moeilijkheden zijn geweest in uw gezin. Uw echtgenote gaf uiting aan haar angst voor u. Deze moeilijkheden worden bevestigd in een proces-verbaal met nummer GF 003293/00 van 8 december 2000.

Uit het proces-verbaal met nummer GF 002175/02 van 3 mei 2002 blijkt dat u aan uw echtgenote en aan uw stiefkind opzettelijke slagen en verwondingen toebracht. De kwetsuren werden door een medisch attest bevestigd.

Op 15 maart 2008 verleent de lokale politie Meetjesland Centrum een negatief advies. U staat er bekend als een agressief persoon. Om tot dit besluit te komen verwijzen zij onder andere naar de processen verbaal met nummers GE.42.16.003241/00, GE43.L3.002175/02 en GE.18.LA.14470/03 (echtelijk geweld en diefstal).

Op 23 september 2008 verleende de procureur des Konings te Gent een negatief advies. Uit zijn schrijven dd. 24 juni 2009 blijkt hij dit negatief advies kennelijk te handhaven.

Tijdens de hoorzitting van 3 september 2009 wijst u op de aanwezigheid van echtelijke moeilijkheden naar aanleiding van een buitenechtelijke relatie. De oplossing van echtelijke moeilijkheden ligt bij een evenwichtig en redelijk persoon niet in het toebrengen van slagen en verwondingen aan de partner.

U wijst er in diezelfde hoorzitting tevens op dat deze klachten nooit geleid hebben tot een veroordeling. Er moet echter gewezen worden op het feit dat het pas sinds een tweetal jaren is dat de parketten een actief vervolgingsbeleid zijn opgestart in geval van echtelijke geweldpleging.

Bovendien beoogt de wapenwet de bescherming van de openbare orde. Om in dat kader preventief op te treden, is geen strafrechtelijke veroordeling vereist en kan worden volstaan met aan te tonen dat bepaalde feiten een potentieel gevaar voor de openbare orde zijn. Dit is hier het geval.

Met het oog op uw eigen veiligheid en op de veiligheid van uw familieleden achten wij het noodzakelijk de beslissing van de gouverneur van Oost-Vlaanderen bij te treden".

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. In een eerste middel voert de verzoeker aan dat de bestreden beslissing gesteund is op een misleidende voorstelling van de feiten. Hij zet uiteen dat die beslissing teruggaat tot de verklaring van 15 maart 2008 van de lokale politie, waarin de verzoeker wordt omschreven als een agressief persoon en waarin wordt verwezen naar enkele processen-verbaal. De verzoeker wijst er evenwel op dat zijn echtgenote op 7 december 2008 schriftelijk verklaard heeft dat zij haar klachten geformuleerd heeft om een gunstige echtscheiding te verkrijgen en dat er van agressie nooit sprake was. Hij merkt bovendien op dat nooit een verder onderzoek is gedaan door de politie of het parket.

5. De verwerende partij antwoordt in hoofddorde dat een "misleidende voorstelling" van de feiten geen ontvankelijk middel is in het kader van een annulatieberoep. In ondergeschikte orde wijst zij erop dat het op uitdrukkelijk verzoek van verzoekers echtgenote was en telkenmale zo vastgesteld in de processen-verbaal, dat er geen verdere verrichtingen in het opsporings-onderzoek hebben plaatsgevonden. Verder stelt de verwerende partij dat een geneesheer op 22 april 2002 geattesteerd heeft dat er kneuzingen en hematomen waren op het lichaam van verzoekers echtgenote en stiefzoon. Op grond van deze vaststellingen kon de minister oordelen dat de verzoeker zich agressief gedraagt. De verwerende partij is voorts niet overtuigd van de waarachtigheid van de verklaring van 7 december 2008 uitgaande van verzoekers echtgenote.

6. De verzoeker repliceert dat de vraag van zijn echtgenote aan de politie om hem niet te verhoren er precies op wijst dat zijn echtgenote werd aangestuurd door haar raadsman om een familierechtelijk dossier samen te stellen. De klachten ingediend bij de politie kunnen volgens de verzoeker niet worden

aangewend als vaststaande feiten, nu het parket ze nooit onderzocht heeft en ze dus evenmin ernstig heeft genomen. Bovendien ontkent de verzoeker enige betrokkenheid bij de letsels vastgesteld door de geneesheer.

Beoordeling

7. Volgens de verzoeker is de bestreden beslissing onwettig omdat ze op een onjuiste voorstelling van de feitelijke elementen van de zaak berust. Aldus voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is ontvankelijk.

8. Op grond van de materiële motiveringsplicht moet elke administratieve beslissing berusten op rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag. De motieven moeten in beginsel steunen op feiten die met de werkelijkheid overeenstemmen. Als annulatierechter is de Raad van State belast met een wettigheidstoezicht. Het komt de Raad van State evenwel niet toe het feitenonderzoek over te doen en, wat de appreciatie van de zaak betreft, zich in de plaats te stellen van het bestuur. Wel kan hij nagaan of de administratieve overheid op basis van de haar voorliggende gegevens naar recht en redelijkheid tot haar voorstelling van de feiten is kunnen komen.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het negatief advies van de lokale politie Meetjesland-Centrum en de negatieve adviezen van de procureur des Konings te Gent. Ook wordt verwezen naar het proces-verbaal GE.42.16.003241/00 van 2 december 2000, het proces-verbaal GF.003293/00 van 8 december 2000 en het proces-verbaal GE.43.L3.002175/02 van 3 mei 2002, waarin verzoekers echtgenote uiting heeft gegeven van haar angst voor haar echtgenoot en waaruit kan worden afgeleid dat er familiale moeilijkheden waren. In het proces-verbaal van 8 december 2000 heeft verzoekers echtgenote onder meer verklaard wat volgt : "Mijn man is ziek in zijn hoofd. Hij dient alcohol te drinken om zijn zenuwen de baas te kunnen. Indien hij dit niet doet wordt hij

agressief op mij en op de kinderen. Ik durf te stellen dat mijn man momenteel thuis hoort in een psychiatrische instelling. Ik vrees voor mijn leven en dit van de kinderen aangezien hij in het bezit is van een wapen". In het proces-verbaal van 3 mei 2002 heeft verzoekers echtgenote onder meer verklaard ongeveer een twintigtal minuten lang geslagen en geschopt te zijn door de verzoeker, waarbij ook verzoekers stiefzoon in de klappen deelde. Belangrijk is dat bij laatstgenoemd proces-verbaal twee medische attesten van 22 april 2002 zijn gevoegd. In het eerste medische attest stelt de geneesheer onder meer vast dat verzoekers echtgenote meerdere kneuzingen en hematomen ter hoogte van beide onderarmen vertoont, waarvan sommige met een diameter van 3 cm en andere met een lengte van 8 cm, alsook een zwelling en hematoom ter hoogte van de linkerhand en aan de linkerknie. In het tweede medische attest stelt de geneesheer vast dat verzoekers stiefzoon kleine wondjes heeft ter hoogte van de onderlip en kin, alsook veel stekels van een cactus in bepaalde vingers van de linkerhand. In een bijkomend attest van 30 april 2002 stelt de geneesheer bij verzoekers echtgenote vast dat de hematomen nog te zien zijn, dat op de rechter onderarm twee hematomen te zien zijn, één van 16 op 5 cm en één van 14 op 6 cm en dat op de linkerarm een hematoom met een diameter van 4 cm te zien is. Aldus wordt de verklaring van verzoekers echtgenote, zoals opgenomen in het proces-verbaal van 3 mei 2002, gestaafd door deze medische attesten. De tegenstrijdige verklaringen van verzoekers echtgenote, die op 7 december 2008 verklaarde dat de in 2002 neergelegde klachten geformuleerd werden om een gunstige echtscheiding te verkrijgen en dat er van agressie nooit sprake was, vermogen geen afbreuk te doen aan de vaststellingen in voormelde medische attesten. De verwerende partij kon dan ook in redelijkheid vaststellen dat er te dezen sprake is van opzettelijke slagen en verwondingen toegebracht door de verzoeker.

Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

9. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht, doordat de overwegingen in de bestreden beslissing vaag en algemeen zijn. Hij zet uiteen dat niet uit de motivering van die beslissing blijkt dat het bestuur de verschillende belangen tegen elkaar heeft afgewogen en dat concreet werd nagegaan of de feiten daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. De verzoeker stelt dat de bestreden beslissing teruggaat tot de verklaring van de lokale politie van 15 maart 2008, waarin hij wordt omschreven als een agressief persoon en waarin wordt verwezen naar enkele processen-verbaal, maar hij wijst er evenwel op dat zijn echtgenote op 7 december 2008 schriftelijk verklaard heeft dat zij haar klachten geformuleerd heeft om een gunstige echtscheiding te verkrijgen en dat er van agressie nooit sprake was. Hij merkt bovendien op dat nooit verder onderzoek is uitgevoerd door de politie of het parket.

10. De verwerende partij antwoordt dat de bestreden beslissing discreet werd geformuleerd om te vermijden dat aan het licht zou komen wat verzoekers echtgenote aan de politie heeft verklaard, teneinde nog meer geweld in het gezin te voorkomen. Volgens de verwerende partij wordt in de bestreden beslissing wel degelijk een belangenafweging gemaakt tussen de hobby van de verzoeker en de veiligheid binnen het gezin. Verder stelt zij dat in die beslissing wordt verwezen naar drie processen-verbaal en een doktersattest, dat de verzoeker op uitdrukkelijke vraag van zijn echtgenote niet verhoord is, dat slechts sedert een tweetal jaren de politie en het parket verplicht zijn na een klacht wegens grove mishandeling intrafamiliaal geweld te onderzoeken en dat het afleggen van strijdige verklaringen op latere datum vaak voorkomt uit verlatingsangst wegens economische redenen. De verwerende partij is van mening dat de bestreden beslissing gebaseerd is op concrete feiten die in hun juiste context zijn geplaatst.

11. De verzoeker repliceert slechts kennis te hebben gekregen van het bestaan van de processen-verbaal ingevolge het indienen van een aanvraag tot het verkrijgen van een wapenvergunning. Hij meent dat de "discretie" betreffende deze processen-verbaal in de bestreden beslissing dan ook niet voldoet aan de minimale transparantie-eisen en de motiveringsplicht.

Beoordeling

12. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna : motiveringswet) verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en zulks op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de motiveringswet, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Bij de beoordeling van het eerste middel wordt vastgesteld dat de minister in redelijkheid tot het besluit kon komen dat er te dezen sprake is van het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen door de verzoeker aan zijn echtgenote en stiefzoon. In dat verband wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de processen-verbaal GE.42.16.003241/00 van 2 december 2000 en

GF.003293/00 van 8 december 2000, waaruit "blijkt dat er ernstige familiale moeilijkheden zijn geweest in uw gezin. Uw echtgenote gaf uiting aan haar angst voor u" en naar het proces-verbaal GE.43.L3.002175/02 van 3 mei 2002 en toegevoegd medisch attest waaruit "blijkt dat u aan uw echtgenote en aan uw stiefkind opzettelijke slagen en verwondingen toebracht". Verder wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het negatief advies van de lokale politie Meetjesland-Centrum waar de verzoeker "bekend (staat) als een agressief persoon" en naar de negatieve adviezen van de procureur des Konings te Gent. Ook wordt in de bestreden beslissing melding gemaakt van de toepasselijke wetgeving en wordt het preventief karakter van de maatregel benadrukt, met name de bescherming van de openbare orde en veiligheid. De bestreden beslissing is dan ook op afdoende wijze formeel gemotiveerd.

Het tweede middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

13. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur met verplichting tot redelijke belangenafweging en zorgvuldigheid en van het rechtszekerheids-, continuïteits- en vertrouwensbeginsel. Hij verwijst naar de door hem in het tweede middel geformuleerde argumenten en meent dat de minister van Justitie de deugdelijkheid van de processen-verbaal opgesteld door de lokale politie had moeten controleren en desgevallend de procureur des Konings hiermee tegensprekelijk had moeten confronteren.

Beoordeling

14. Onder "middel" in de zin van artikel 2, § 1, 3°, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de

afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden.

Voor zover de verzoeker de schending aanvoert van het rechtszekerheids-, continuïteits- en vertrouwensbeginsel, geeft hij niet aan op welke wijze die beginselen geschonden zouden zijn. In zoverre is het middel dan ook niet ontvankelijk.

In de mate dat de verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, wordt verwezen naar het vierde middel.

Voor het overige wordt verwezen naar de beoordeling van het eerste middel.

Het derde middel wordt verworpen.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

15. In een vierde middel voert de verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsnorm en machtsafwending. Hij wijst op het gebrek aan zorgvuldige voorbereiding van de bestreden beslissing. Om tot die beslissing te komen, dienden immers zowel de gouverneur als de minister van Justitie op de hoogte te zijn van alle relevante gegevens die bovendien zorgvuldig moesten worden afgewogen. Zulks is volgens de verzoeker niet gebeurd. Volgens hem is zijn zogenaamde agressiviteit "gratuit" en "niet gestaafd" door een tegensprekelijke bewijsvoering. De politie heeft in dit geval slechts akte genomen van de aangifte door verzoekers echtgenote.

16. De verwerende partij antwoordt dat het onderzoek met de nodige zorg is verricht : het dossier van de provinciegouverneur, de adviezen van politie en parket en de processen-verbaal, met inbegrip van een medisch attest, werden opgevraagd en onderzocht. Bovendien heeft een hoorzitting plaatsgevonden op 3 september 2009 waarbij de verzoeker over voldoende tijd beschikte om zijn verweer voor te bereiden. Volgens de verwerende partij komt het niet aan de federale wapendienst toe om vast te stellen dat de processen-verbaal ondeugdelijk zijn.

Beoordeling

17. Machtsafwending is de onwettigheid waarbij een bestuursorgaan de bevoegdheid welke haar bij de wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, aanwendt tot het nastreven van een ander doel, en dit andere doel het enige oogmerk van de betrokken bestuurshandeling is.

De verzoeker voert evenwel niet aan welk ander oogmerk de minister van Justitie met de bestreden beslissing zou hebben nagestreefd dan de bescherming van de openbare orde.

Voor zover de verzoeker machtsafwending aanvoert, is het middel dan ook niet ontvankelijk.

18. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt voor de overheid de verplichting in om haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Zoals blijkt uit het onderzoek van het eerste middel zijn in de bestreden beslissing in ruime mate de feiten beschreven. Voorts wordt in de bestreden beslissing rekening gehouden met de negatieve adviezen van de lokale politie en de procureur des Konings en met de hoorzitting van 3 september 2009. De verwerende partij heeft dan ook zorgvuldig gehandeld door haar beslissing te

steunen op de reeds genoemde processen-verbaal en in het bijzonder op het proces-verbaal van 3 mei 2002 waarin melding wordt gemaakt van het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen door de verzoeker aan zijn echtgenote en stiefzoon.

Het vierde middel is niet gegrond.

E. Vijfde middel

Standpunt van de partijen

19. In een vijfde middel voert de verzoeker de onregelmatigheid van de hoorzitting aan. Hij betoogt dat in de bestreden beslissing niet wordt aangegeven welke ambtenaar met de hoorzitting werd belast en op welke wijze deze ambtenaar hiermee werd belast. Aldus kon de verzoeker niet beoordelen of de ambtenaar wel bevoegd was. Het hoorrecht is volgens de verzoeker een wezenlijk onderdeel van de procedure. Hij wenste dan ook aan de minister of zijn vertegenwoordiger zijn standpunt duidelijk te maken en niet aan twee ambtenaren waarvan de bevoegdheid niet werd aangetoond. De nuances die werden aangebracht tijdens de hoorzitting werden volgens de verzoeker niet aangebracht bij de vertegenwoordiger van de minister.

20. De verwerende partij antwoordt dat het houden van een hoorzitting geen recht vormt in hoofde van de bestuurde, maar dat er slechts sprake is van een hoorplicht in hoofde van het bestuur, die ook schriftelijk kan plaatsvinden. Volgens de verwerende partij werden gedurende de hoorzitting geen nieuwe elementen aangebracht en is de bestreden beslissing dan ook niet gesteund op informatie verkregen gedurende die zitting, maar op andere informatie in het dossier. In hoofdorde beschouwt zij het middel dan ook als onontvankelijk. In ondergeschikte orde stelt zij dat het horen van de bestuurde kan plaatsgrijpen door ambtenaren die daartoe zijn gedelegeerd. Zij merkt op dat de twee ambtenaren zich ook mondeling hebben voorgesteld. Voorts meent zij dat de hoorplicht niet

impliceert dat een dialoog moet worden gevoerd met de bestuurde. Evenmin zouden vormvereisten zijn geschonden.

21. De verzoeker repliceert dat niet wordt aangegeven wie aan de ambtenaren zijn bevoegdheid heeft gedelegeerd. Evenmin zou die delegatie gestaafd worden. Volgens de verzoeker was de hoorzitting totaal zinloos, nu de beslissingnemende partij niet was vertegenwoordigd en geen kennis heeft kunnen nemen van zijn argumenten.

Beoordeling

22. De wapenwet noch de uitvoeringsbesluiten ervan voorzien in een verplichting tot het horen van de betrokkene.

Niettemin is de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing, voor zover de overheid een individuele beslissing neemt die een ernstig nadeel meebrengt voor de betrokkene en die gebaseerd is op een gegeven dat de bestuurde als een tekortkoming wordt aangerekend. Voor zover de bestreden beslissing een weigering inhoudt om een door de betrokkene gevraagd voordeel te verlenen, is de beslissing niet onderworpen aan tegenspraak. Voor zover de verzoeker aldus een vergunning aanvraagt tot het bezit van vuurwapens, is het bestreden besluit in de regel niet onderworpen aan tegenspraak en diende de verzoeker niet te worden gehoord. De verzoeker heeft trouwens in zijn aanvraag en in zijn beroepschrift reeds kunnen uiteenzetten waarom hij meent aanspraak te kunnen maken op de vergunning.

In de mate dat de beslissing echter de intrekking of de weigering tot hernieuwing van een wapenvergunning betreft, waarbij die intrekking of weigering gebaseerd is op het gedrag van de verzoeker, is de hoorplicht van toepassing. Dit betekent dat de verzoeker de gelegenheid moest hebben om op nuttige wijze zijn standpunt naar voor te kunnen brengen vooraleer het bestreden besluit werd genomen. De hoorplicht vereist evenwel niet dat de verzoeker

mondeling en in persoon moet worden gehoord door de minister van Justitie. Te dezen volstaat het dat de verzoeker, met kennis van de feiten waarop de overheid haar beslissing baseert, schriftelijk zijn standpunt kan uiteenzetten waarom de beroepen beslissing moest worden hervormd.

In zijn beroepschrift heeft de verzoeker zijn standpunt kunnen uiteenzetten en kunnen argumenteren waarom de provinciegouverneur op basis van de hem ten laste gelegde feiten niet mocht beslissen tot de weigering van de wapenvergunningen. Ten slotte zijn de verzoeker en zijn raadsman op 3 september 2009 mondeling gehoord door twee ambtenaren van de federale wapendienst. De minister kon op het ogenblik van de bestreden beslissing kennis nemen van voormeld beroepschrift en van het verslag van de hoorzitting.

Het vijfde middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zestien juni tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Bert Thys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin